

Лист Прелата (4 червня 2017)

Сім'ї, що вміють зберегти єдність, допомагати іншим сім'ям та дозволяють собі допомагати. У своєму листі Прелат приводить декілька рядків, аби продовжити піклуватися про сім'ю, яка є місцем народження любові.

05.06.2017

Любі: нехай Ісус береже моїх доньок та синів!

Як нагадав нещодавній
Генеральний конгрес[1], протягом
останніх десятиліть сім'я посідає
визначне місце серед пріоритетів
Церкви, і таким чином,
Прелатури. Цими рядками мені
хотілося б наново коротко
затриматися на цьому
необхідному та насущному
апостольстві.

Вражаючим видається те, що
багато людей сьогодення
вбачають в сім'ї чергову модель
союзу, або спростовують як
застарілу концепцію те, що
насправді є задумом Бога для
союзу між чоловіком та жінкою.
Однак, ми маємо сповнитися
надією: світло правди про
реальність сім'ї є викарбуваним
Богом у людському серці, і саме
тому відкриваються і завжди
відкриватимуться шляхи посеред
напастей.

Кожна сім'я своїм прикладом та зусиллям зберегти єдність «знову вказує напрямок світові через союз чоловіка і жінки з Богом»[2]. Розмірковуючи над цією дійсністю, мені пригадуються слова святого Хосемарії: «Завданням християнина є потопити зло у великій кількості добра. Тут не йдеться про негативні кампанії, ані про те, аби бути проти всього. Навпаки, жити в правді сповненими оптимізмом, з молодим духом, радістю та миром; дивитися на всіх з розумінням, тих, що сліднують за Христом, і тих, хто Його полишили або ніколи не пізнали. Але розуміння не означає відсторонення чи байдужість – це дія[3]. Ми не можемо витрачати спокій та сили нарікаючи на труднощі, які переживають стільки сімей, і сам інститут сім'ї. Постараймося захистити та просувати з наснагою та професійним хистом

християнську сім'ю, бо вона належить не тільки нам, але і Богові, і майбутнім поколінням.

Сім'я і подружжя є шляхом до святості: «Ти смієшся, коли я тобі кажу, що маєш «покликання до подружжя»? – Але таки його маєш, саме так – покликання»[4].

Покликання до святості, що є щастям. Сім'я є місцем народження любові, це перше місце, коли Любов Божа стає присутньою у нашому житті, вона виходить за межі того, що ми можемо робити, або припинити робити: «Ми любимо, бо він перший полюбив нас» (1 Йн 4, 19). Батьківство і материнство повідомляють нам, ким ми є, кожен із нас - дар Бога, плід Любові. Серед тисячі труднощів, що виникають у житті сім'ї, пам'ять про те, що я сам та інші є даром Бога, підштовхує ще більше

любити їх. І суспільство потребує цієї безумовної любові.

Особливо в наш час, ще більше стає помітною, на всіх рівнях, жива потреба допомагати сім'ям з більшими потребами. Ми не народжуємося зі знанням про материнство та батьківство, з вмінням бути дружиною та чоловіком, цьому необхідно навчитися і допомогти іншим подружнім парам та батькам отримати цю освіту. Сім'ї, що допомагають іншим сім'ям! Через досвід сімейного життя, можливо ефективно співпрацювати в цьому широкому полі справ милосердя, навчити ненавченого. Не «читаючи лекцій», природно, стільки добра можна зробити готуючи пару до подружжя і супроводжуючи молодят, або допомогти тим, хто переживає складний момент! Крім того, інколи сім'я одного з ваших

родичів може знаходитися в таких обставинах, саме тоді приходить момент відкрити серце і дозволити собі допомогти, з такою ж простотою з якою б ви підтримали інших.

З щирим серцем розмірковуюйте як допомогти тим, що знаходяться в так званих невпорядкованих стосунках. Папа Франциск затвердив, що доктрина є незмінною[5], однак закликає поліпшити турботу про цих наших братів та сестер, яким потрібен супровід з сердечним і розуміючим поглядом, приймаючи їх, аби їм вдалося подолати з Божою благодаттю ці ситуації.

Зверніть увагу на розмову Ісуса з жінкою самарянкою (Йн 4, 1-45). Ця жінка, знаходячись далеко від Бога, почала молитися сама того не знаючи: розпочала розмову з

Богом, який їй вийшов на зустріч, і почав провадити її крок за кроком, доки не виявив її історію у істинному світлі. Самарянка не залишається наодинці зі своєю раною, вона знаходиться під люблячим поглядом «Бога усякої втіхи, що втішає нас у всім нашій горі» (2 Кор 1, 3-4). Господь запрошує бути для всіх цих людей, не дивлячись на власну малість та вади, свідками близькості та втіхи.

В будь-якому випадку, нас цікавить, прийти завчасно: «Навчитися любити не є спонтанним явищем (...). Насправді, кожна людина готується до подружжя з моменту народження»[6]. Я нагадую вам, що в апостольській діяльності з молоддю необхідно розповідати як про красу апостольського целібату, так і про покликання до створення християнської сім'ї,

торкатися з творчим підходом різних аспектів заручин та подружжя[7]: свідчення сімей, курси сімейної орієнтації для неодружених, конференції, зустрічі, якісна література; діяльність для батьків в школах; допомога в парафіях; організація розважальних заходів, що можуть стати джерелом з'явлення майбутніх християнських сімей, і т.д.

Ті з вас, хто є відповідальними за формацію, думайте про те, що привнесене благо в одну сім'ю має ефект множення в суспільстві. Привабливість християнської сім'ї заражається «свідощтвом і теж словом, сім'ї промовляють до оточуючих, передають віру, пробуджують бажання Бога, і показують красу Євангелія»[8].

Вручимо мовчазній та плідній дії
Духа Святого це спокійне та
величне сімейне завдання.

З усією любов'ю вас благословляє

Ваш Отець,

Рим, 4 червня 2017,

Свято Зішестя Духа Святого

.....

[1] Лист Прелата, 14 лютого 2017,
№ 21, 31.

[2] Папа Франциск, загальна
аудієнція, 02.09.2015.

[3] Святий Хосемарія, Борозня, №
864.

[4] Святий Хосемарія, Шлях, №27.

[5] Папа Франциск, *Amoris laetitia*
(19-III-2016), п. 300.

[6] Лист Прелата, 14 лютого 2017,
№ 25.

[7] Папа Франциск, *Amoris laetitia*
(19-III-2016), н. 208.

[8] Папа Франциск, *Amoris laetitia*,
н. 184.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/uk-ua/article/list-
prelata-4-chervnia-2017/](https://dev.opusdei.org/uk-ua/article/list-prelata-4-chervnia-2017/) (05.08.2025)